

Open News 10

DENNÍ ZPRAVODA J OPEN AIR PROGRAMU MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU
DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ HRADEC KRÁLOVÉ

PROGRAM: 26. 6. 2016

Malé náměstí 9 / **TANEC, JÓGA, MEDITACE, RELAXACE** / 2lvy - Hradec Králové

9:00 - 21:00 Malé náměstí / **ZAHRADE AMÁTKA** / RC Víla Amátka - Hradec Králové

13:00 - 19:00 Žižkovy sady / **POHODA NA OPEN AIR PROGRAMU 2018** / PROSTOR PRO o.p.s., Rodinné centrum POHODA - Hradec Králové

14:00 Šapitó Q10 / **O VELIKÉM DRAKU** / Divadelní soubor Q10 - Hradec Králové / 35'

16:00 Villa Mysteria / **TEREZA MAGNAN, STOLEK "PRÁCE"** / Ryba řvoucí - Praha / 90'

17:00 Městská hudební síň / **KRÁL UBU** / Divadlo vzhůru nohama - Rynholec, Praha / 30'

17:40 Městská hudební síň / **BAR VE FOLIÉSE** / Divadlo vzhůru nohama - Rynholec, Praha / 10'

18:00 Čtyřka / **SHOW - STAND-UP - IMPRO - SKÉČE** / Koko Comedy - Praha / 60'

18:00 Kavčí plácek / **ROCKOVÝ VEČER** / koncerty / 270'

21:00 Jižní terasy / **ŠKOLNÍ VÝLET** / Václav Bartoš - Hradec Králové / 20'

Kdo je to mim?

reflexe

Na pozdně večerní představení přichází značně nesourodé a předem těžko odhadnutelné publikum, které může vinou společenské únavy někdy narušit i dobře ukotvenou inscenaci. Této festivalové zkoušce byli podrobeni i čtyři studenti druhého roč-

níku **Ka tedry pantomimy z HAMU**.

Hodinové představení bylo naplněno vzájemně nesouvisujícími etudami, kterými divák provedla roztodivná škádlí-

pokračování na straně 2

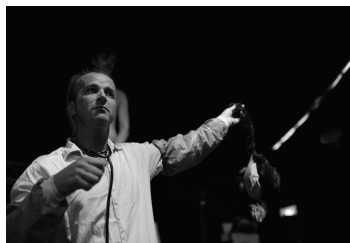
Panoptikum kreatur

reflexe

Büchnerův *Vojcek* bývá z dramaturgického hlediska považován za jednu z nejsložitějších dramatických předloh. Po formální stránce se v něm velmi dynamicky střídají jednotlivé obrazy a tento typ divadelní hry dnes označuje jako tzv. otevřené drama. *Vojcek* je vždy inscenační výzvou pro divadelní tvůrce a právě včera jsme měli možnost shlédnout nastudování této hry v podání **Divadla D21**.

Režisér Jiří Ondra ohledává téma manipulace a zároveň reflektuje svou představu o člověku, který se pohybuje na hraně existence. Společně s herci zkoumá do jaké míry si za to člověk může

sám a do jaké míry je to vina společnosti a jakým způsobem je do ní integrován a zda-li vůbec. Jiří Ondra vytváří panoptikální svět kreatur, které se na něj dívají přes svou pokřivenou optiku. Svět plný násilí, krutosti, bláznovství, vykloubenosti, perversnosti, černého humoru, nespravedlnosti, moci a bezmocnosti.

Herci na jevišti vytváří jednotlivé typy: hejtman, doktor, tambor. Tyto typy jsou výrazně stylizovány počínaje chůzí přes gesta až k řeči. Můžeme vysledovat určitou nadsázku v tomhle groteskním hereckém pojetí, které je patrné na první pohled už jen kvůli líčení. A oproti tomu stojí civilní *Vojcek*.

Výraznou složkou je scénografie, kterou vytvořila výtvarnice Jana Smetanová. Hyperrealistická

scéna připomíná skleník. Všude po jevišti vidíme odumírající rostliny, které metaforicky vyjadřují zkaženost společnosti. Jeviště je náznakově členěno do několika prostorů (Mariin byt, hospoda, laboratoř). Herci jsou po celou dobu přítomni na jevišti a nikdy neodchází, čímž může být poukázáno na v současnosti oblíbené téma sdílení soukromého prostoru, který postupně přestává existovat a stává se prostorem veřejným.

-bez-

Kdo je to mim?

reflexe

cí se zvířátka, jež se stala uvaděči jednotlivých sólových výstupů.

Pavla Neuhöferová předvedla klasickou pantomimu z kavárenského prostředí. Nadšení jistě byli milovníci a konzumenti festivalových palačinek, ale v závěru i všichni diváci sledující příběh zamilované kavárniče, jejíž péče, sny a představy o lásce přijdou vniveč. Pantomima s rekvizitou **Michaely Staré** v mnohém čerpala z poetiky filmové gro-

tesky. Bláznivý klobouk mladé dívky se totiž rozhodne, že vhodného milého najde své majitelce sám a udělá vše proto, aby odehnal nevhodné kandidáty. Zcela lyrický přístup uplatnil Jonatan Vnouček v etudě Ptáčník a ukázal, že pantomimu lze klíčovat a číst nejen jako „příběhy ze života“, ale také jako alegorii. **Zuzana Drábová** šla cestou dětské hravosti, protože dospívající holčička přeci může v letním dešti zažít fantastické

příhody a hlavně, nemusí být doma! V posledním - nejvíce tanečním skeči - vystoupila opět **Michaela Stará**. Její pojetí se odehrálo v duchu živelné energie a doslovná citace současné popové hudby se ukázala jako nesmírně zábavná.

narážky ze strany diváků, z nichž se mnozí setkali s pantomimou poprvé. Jenomže herci svým odaným soustředěním a upřímným nadšením strhli i tu méně divadelní část publika. Ta mohla za odměnu pak hlasitě pís- kat a křičet při závěreč-

Už do tak přeplněného stanu přicházeli po celou dobu trvání další diváci, více či méně ukáznění, a nabízelo se nespočet míst vhodných pro potenciální dvojsmyslné

ném potlesku a je třeba říci, že ten skutečně fenomenální potlesk si studenti právem zasloužili!

-dvo-

V lese je práce dost

reflexe

Přemýšlím, co děti očekávají od pohádky. Co při jejím sledování chtějí zažít. Premiéra *Pohádek z lesa* je loutkovým ztvárněním tří pohádek režiséra Tomáše Podrazila, který současně hraje s Brigitou Cmuntovou, s níž vytvářejí rámec celého představení spo-

upoutala malebná scéna s obrovským stromem, kolem něhož, na něm i v něm se odehrávají všechny tři pohádky. Snadným překlápěním se scéna stává variabilní a jednoduchým pohybem se z lesa dostane- me na louku nebo do

pohádková magie, na kterou děti čekají.

Tím jsou však přednosti *Pohádek z lesa* vyčerpány. S plným vědomím, že se jedná o premiéru, nemohu nezmínit, že rozhodnou-li se herci doplnit pohádku zpěvem, měli by předem zvážit své hlaso-

a další podobné výstupy se jevily v kontextu něžné vizuality loutek téměř jako kýč. A zjevné bylo i to, že na dobové (a stereotypní) narážky nereagovali ani děti, ani rodiče.

Myslím, že děti touží po hravosti, chtějí se trochu bát a trochu se smát. Ale

lečným setkáním v lese na houbách. Zde pak se svými loutkami zažívají známá dobrodružství Budulínka, Koblížka a malé Mášenky, jež se dostávají do chaloupky k medvědí rodině.

Maličké diváky i mě

medvědí chaloupky.

Podobně prakticky jsou vyrobeny i loutky. Táta medvěd do sebe schová celou rodinu a liška se zase umí měnit ve xylofon. To je ona správná divadelní, ale především

vé a muzikální možnosti. Značně prvoplánově se jevily i četné aktualizace, kdy Budulínka místo ba- bičky a dědečka vychovávají ustaraní rodiče, kteří skrze práci v kanceláři a věčné papírování ne- mají na synka čas. Tento

hlavně chtějí se svými hr- diny spoluprožívat lesní i jiná dobrodružství. Ta- kové divácké očekávání *Pohádky z lesa* skrze nevý- razný herecký projev a ve- dení loutky pro tentokrát, bohužel, nenaplnily.

-dvo-

Šapitó voskových figurín

reflexe

Už se začíná pomalu stá- vat zvykem, že jakmile př-

jede na náš festival soubor **Divadla Tří**, tak si v redakci

okamžitě zamlouvám mož- nost psát na jejich inscena-

ci. Proto ani tento rok jsem nemohl vynechat jejich nej-

novější hru *Queensland*. Do- pokračování na straně 3

ODPOSLECHNUTO

„Mimové jsou přesně ten důvod, proč lidi nemají rádi divadlo.“

1. „Mně v tom horku vů- bec nefunguje mozek“. 2. „Myslíš, že když je zima, že je to lepší?“

1. „My už se seznamovali asi tak 6x. Ale vy si mě stejně nikdy nepamatu- jete“. 2. „To není pravda, ten obličej už jsem ně- kdy, tuším, viděl.“

1. „Ten chlap se mi už hodinu snaží namluvit, že je právník“. 2. „Nena- padlo Tě, že by to oprav- du mohl být právník?“ 1. „Ne, proč?“

GLOSÁRNA

Festival už jasně finišuje, i počasí to dává najevo. Dnes bylo takové horko, že se redakci rozpustily jejich kartičky a nechce je nikdo nikam pustit. Teda aspoň my si namlouváme, že je to kvůli tomu.

Některé představení jsou takovým klíší, že i klíší jím přestává být.

„Já vítám déšť“ dnes proběhlo v tak krátkých intervalech, že ani Helča Vondráčková nestihla dozpívat refrén.

Šapitó voskových figurín

reflexe

stáváme se do temné sherlockovské Anglie, kde se na jednom záhadném panství stala brutální vražda, mračna se nad Šapítem Q10

pracují s odkazy ke známým detektivkám Agathy Christie, k mysterióznímu hororovému žánru, ale to všechno podbarvují skvě-

neliostně stahují, kapky začínají lehce bubnovat intro, lepší atmosféru si snad nelze přát. Na jejich inscenacích mě nepřestává bavit ta nevyčerpatelná studnice nápadů, schopnost pracovat s různými literárními a filmovými žánry, kterým pak na divadle dávají zcela nový rozměr. *Podraz* je toho čistým důkazem a ani *Queensland* není výjimkou. Někdo by mohl namítnout, že jde jen o jednoduchou konverzační komedii, která kupí jedno klišé za druhým, nicméně právě v tom tkví síla, vtip a promyšlenost celé inscenace. Tvůrci zde

lým nekorektním situačním humorem. Když už si divák po necelé hodině říká, že už ho nemá co překvapit, tak ho herci vtáhnou do dění příběhu a z hledišť se tak stane pomyslné sklepení plné voskových figurín. *Queensland* osobně považuji za výbornou inscenaci, u které se můžu zasmát a následně ocenit význam některých intertextových metafor. Nakonec přicházím asi jen s jedinou výtkou či spíše postřehem, že těch vtipů může být klidně více, ale v rychlejším a svižnějším tempu.

-lub-

Mladí a vtipní

reflexe

Na úvod by bylo asi férové říci, ač mne za to mnozí odsoudí, že *Romea a Julii* nemám ráda. Vždy jsem ji považovala za nutné zlo, které musíte znát a u čtení této hry jsem trpěla. Viděla jsem mnoho zpracování této hry, některá byla lepší, některá horší, ale o tom, že by mne některé z nich vtáhlo a bavilo se rozhodně nedá mluvit. Dnes večer se to ale na hodinu změnilo. **UMSKUP** pod režijním vedením Janka Lesáka vytvořilo svou svěráznou verzi této maturitní nutnosti. A když maturitní, tak maturitní. *Romeo a Julie* v „umskupáckém“ provedení prošla soudobým

upgradem. Z protagonistů se stali soudobí teenageři, z opulentního obsazení byla hra upravena pro dva herce, kteří hrají všechny postavy. Ty jsou rozlišovány jednotlivými prvky kostýmů, kterými se dané charaktery nejvíce

vyznačují. Nápad je to funkční, rychlý, srozumitelný. Sám fakt, že se celá hra hraje ve dvou hercích také ale vytváří mnoho komických momentů, kdy by se „ruka navíc“ hodila, např. při souboji mezi Tybaltem a Merkuciem. Ale

díky dobře zvládnutým hereckým výkonům a vtipným režijním nápadům vše funguje, jak má.

Inszenace je přizpůsobena mladšímu publiku ale i délkou a textem. Děj je jednoduše převyprávěn v hovorové češtině, případně dnešním „teen slangu“. Nicméně neznámější pasáže, které by bylo záhodno znát, zůstávají v původní podobě.

Inszenace ale není jen záležitostí pro pobavení. Nachází se zde několik niterných a jemných momentů, které jsou podbarveny různými verzemi písně Creep od Radiohead. Dnes vyznívaly spíš

v druhé polovině po západu slunce, nicméně v prostorech, kde se dá vytvořit intimnější prostředí a zpoza vedlejšího stanu jim do toho netepá nějaké podivuhodné „tuc tuc“ a ještě podivuhodnější lidé, kteří dané „tuc tuc“ poslouchají, musí vyznít ohromně něžně.

Nejnevydařenější věcí na tomto večeru byli někteří diváci, kterým nepříjde divné, že během představení nejenže prochází jevištěm, ještě si tam v klidu postojí a prohodí pár skutečných mouder.

-hen-

ADVOJKA.CZ & A2LARM.CZ

SKUTEČNÝ KULTURNÍ KAPITÁL

TO NELEPŠÍ Z KULTURY A SPOLEČNOSTI

A2

kulturní čtrnáctideník

DIVADLO
FILM
LITERATURA
HUDBA
VÝTVARNÉ UMĚNÍ
ARCHITEKTURA
BELETRIE A POEZIE
ESEJ
FILOZOFIE
SPOLEČNOST

KOUPÍTE V TRAFIKÁCH A VŠECH DOBRÝCH KNIHKUPECTVÍCH